

Valtaistuimen perillinen.

Silloin puhui hän heille tämän vertauksen: Oli kuningas jonka tuli valita seuraajansa, ja hän antoi kutsua koolle valtakuntansa nuoret miehet ja sanoi heille: ken teistä uskoo minulle sydämensä toiveet, hänelle ne täytetään.

Mutta hän tahtoi koetella heidän sydämiään todetakseen, kuka heistä oli arvokas tulemaan kuninkaaksi hänen jälkeensä.

Silloin sanoi hän ensimmäiselle: mitä toivot? Ja hän vastasi: rakastan erästä neitoa, herra, mutta minä olen köyhä mies enkä voi naida häntä, mutta sydämestäni toivoisin voivani tehdä sen. Ja kuningas sanoi: mene ja pyydä aarremestariltani sata kultarahaa ja mene naimisiin neitosi kanssa. Ja hän tuli hyvin iloiseksi ja meni.

Sitten kuningas sanoi toiselle: mitä sinä haluat? Ja hän kumarsi ja sanoi: herrani ja kuninkaani, vähäpätöinen palvelijasi ei omaa mitään suuria toiveita. Hän on tyytyväinen paljon vähempään kuin mitä sai hänen veljensä. Ja kuningas sanoi: mene ja pyydä aarremestariltani satakymmenen kultarahaa, niin kateellinen ahneutesi on tyydytetty. Ja hän meni ja iloitsi sydämessään.

Mutta kuningas sanoi kolmannelle: mitä sinä toivot? Ja hän vastasi: olen runoilija, herra, ja tahtoisin että valtava kansanjoukko kuuntelisi ja ylistäisi minua. Ja kuningas sanoi: mene ja tule luokseni huomenna, niin saat ilahduttaa minua ja hoviani lauluillasi. Ja hän meni ja oli ylpeä mieleltään.

Silloin kuningas sanoi neljännelle: mitä sinä haluat? Ja hän vastasi: herra, minä kirjoitan kronikkaa maastasi, mutta tahtoisin matkustaa vieraisiin maihin oppiakseni enemmän, ja minä olen köyhä. Ja kuningas sanoi: mene ja ota aarremestariltani mitä tarvitset ja matkusta. Ja hän meni ja oli kiitollinen sydämessään.

Sitten kuningas sanoi viidennelle: mitä sinä toivot? ja hän sanoi: haluaisin rakentaa sinulle linnan, herra kuningas, sillä tekisin siitä kauniimman kuin mikään niistä, jotka sinulla nyt on. Ja kuningas sanoi: mene ja ota varoja aarremestariltani ja rakenna minulle se linna. Ja hän meni iloisena siitä, että hänen toiveensa oli täyttynyt.

Mutta kuudennelle kuningas sanoi: mitä sinä haluat? ja hän vastasi: työtä, sillä vaimoni ja lapseni näkevät nälkää ja palelevat. Ja kuningas sanoi: mene voutini luo, ja hän antaa sinulle maatilan. Ja hän meni kyynelten tippuessa hänen silmistään.

Mutta kuningas ajatteli: ihmislapset etsivät kaikki palkkaansa, ja heidän tulee se saada. Mutta milloin löydän sen, jota etsin? Ja hän sanoi seitsemännelle: mitä sinä toivot? Ja hän vastasi: sinun vallassasi ei ole täyttää rukoustani, herra kuningas, sillä haluan kuolla. Mutta kuningas sanoi: miksi haluat kuolla? Silloin hän sanoi ja virkkoi: Anoin sydämestäni, että saisin hyödyttää ja rakastaa ihmisiä, mutta he työnsivät minut luotaan eivätkä tarvitseet minua, ja nyt sydämeni on raskaana surusta ja pettymyksestä ja minä toivon, että kuolema ottaisi minut heti paikalla.

Silloin kuningas ilostui suuresti ja sanoi: tule syliini, poikani, sillä sinusta on minun jälkeeni tuleva kuningas. ja hän antoi pukea hänet upeimpaan pukuun ja pani sormuksen hänen käteensä ja teki hänestä seuraajansa.

Ja minä sanon teille: ken teistä rakastaa tässä maailmassa jotakin muuta enemmän kuin lähimäisensä hyödyttämistä, häntä ei nimitetä Isäni pojaksi, joka on taivaassa.

Pekka Ervast.
(Framtidens religion 1900.)
Suom. K. J. S.

(Ruusu-Risti 1932 Marras-Joulukuu N:o 9-10, s. 308-310)